

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	5Cdo/721/2015
Identifikačné číslo spisu:	4114202183
Dátum vydania rozhodnutia:	28.02.2017
Meno a priezvisko:	JUDr. Soňa Mesiarkinová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2017:4114202183.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Sone Mesiarkinovej a členov senátu JUDr. Heleny Haukvitzovej a JUDr. Mariána Sluka, PhD., v spore žalobcu G. L., bývajúceho v U. zastúpeného advokátom Mgr. Otom Frantom, so sídlom v Sládkovičove, Fučíkova 133, proti žalovanému Ing. A. W. bývajúcemu v U. zastúpenému advokátskou kanceláriou AKMK, s.r.o., so sídlom v Nitre, Farská 30, IČO: 36 859 061, o určení, že pôžička bola splatená, vedenom na Okresnom súde Nitra pod sp.zn. 19 C 16/2014, o dovolaní žalobcu proti uzneseniu Krajského súdu v Nitre z 27. februára 2015 sp.zn. 6 Co 1/2015, takto

rozhodol:

- I. Dovolanie o d m i e t a.
- II. Žalovaný má nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Nitra (ďalej aj „okresný súd“ alebo „súd prvej inštancie“) rozsudkom zo 11. augusta 2014, č.k. 19 C 16/2014-47 žalobu žalobcu v celom rozsahu zamietol a uložil mu povinnosť zaplatiť žalovanému náhradu trov konania vo výške 620,20 € pozostávajúcich z trov právneho zastúpenia na účet právneho zástupcu žalovaného, a to do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Dospel k záveru, že žalobca nemá naliehavý právny záujem na určení, že peňažná pôžička v sume 100.000,- Sk (3319,39 €), ktorú žalovaný 6. decembra 2002 poskytol žalobcovi, bola 6. decembra 2002 žalovanému žalobcom splatená. Uviedol, že súd nemôže osvedčovať stav, ktorý predpokladá právo a rozhodnúť o tom, že uvedená pôžička bola splatená a svojim rozhodnutím tak potvrdzovať právny stav. Pokiaľ uvedená pôžička splatená nebola, veriteľ má právo domáhať sa od dlžníka plnenia a až v danom konaní o zaplatení dlžnej sumy, má dlžník možnosť preukázať splnenie svojej povinnosti. Pokiaľ pôžička splatená bola, dlžník môže uvedenú skutočnosť osvedčiť aj v rámci exekučného konania, čo platí aj pre žalobcu. O trovách konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p. Proti tomuto rozhodnutiu podal odvolanie žalobca.

2. Krajský súd v Nitre uznesením z 27. februára 2015 sp.zn. 6 Co 1/2015, napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zrušil (§ 221 ods.1 písm. d/ O.s.p.) a konanie zastavil (s poukazom na § 103 a § 159

O.s.p.). Druhým výrokom uložil žalobcovi povinnosť zaplatiť žalovanému náhradu trov konania v sume 620,20 € pozostávajúcich z trov právneho zastúpenia, do troch dní od právoplatnosti uznesenia. Odvolací súd dospel k záveru, že súd prvej inštancie síce správne konštatoval totožnosť veci (s konaním vedenom na Okresnom súde Nitra pod sp.zn. 15 C 59/2004), čo do predmetu konania a jeho strán nevenoval pozornosť otázke materiálnej právoplatnosti, teda záväznosti rozsudku zakladajúcemu prekážku právoplatne rozhodnutej veci. Odvolací súd skúmal, či sú splnené procesné podmienky konania (§ 103 O.s.p.), keď zistil, že konaniu bráni prekážka právoplatne rozhodnutej veci (§ 159 ods. 3 O.s.p.) vedenej na Okresnom súde Nitra pod sp.zn. 15 C 59/2004, v ktorej bol žalobca rozsudkom z 29. apríla 2004 č.k. 15 C 59/2004-58 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Nitre z 28. apríla 2005 č.k. 8 Co 10/2005-91 zaviazaný zaplatiť žalovanému nesplatené pôžičky, medzi ktoré patrila aj pôžička zo 6. decembra 2002. Uviedol, že právoplatným súdnym rozsudkom na peňažné plnenie pre adresátov účinkov záväznosti tohto rozhodnutia označených v ustanovení § 159 ods. 2 O.s.p., sa zakladá prekážka právoplatne rozhodnutej veci (§ 159 ods. 3 O.s.p.), takéto rozhodnutie je po uplynutí patričnej lehoty exekučným titulom. Účinky tohto rozhodnutia sa vzťahujú na strany sporu, v ktorom bolo vydané, jeho výrok je tiež záväzný pre súdy a iné štátne orgány, a to aj vtedy, ak ako predbežnú otázku posudzuje právny vzťah medzi týmito stranami, ktorý sa už vyriešil uvedeným právoplatným súdnym rozhodnutím. Poukázal na rozhodnutia týkajúce sa prekážky res iudicata (rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 3 Cdo 288/2009, 1 Cdo 44/2010, 1 Cdo 133/2009, Najvyššieho súdu Českej republiky sp.zn. 31 Cdo 2740/2012 a rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky č.k. II ÚS 349/09-36). Odvolací súd z dôvodu prekážky res iudicata (keďže žalobca bol právoplatným rozsudkom zaviazaný na plnenie, ktorý zakladá prekážku res iudicata pre žalobu na určenie) napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a konanie zastavil. O náhrade trov konania rozhodol podľa § 224 ods. 1 a 2, § 146 ods. 2 O.s.p. v spojení s § 151 ods. 1 O.s.p.

3. Uvedené rozhodnutie odvolacieho súdu napadol dovolaním žalobca (ďalej aj „dovolateľ“). Prípustnosť dovolania vyvodzoval z ustanovenia § 241 ods. 2 O.s.p. Mal za to, že postupom odvolacieho súdu mu bola odňatá možnosť konať pred súdom (§ 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p.). Namietal, že odvolací súd dospel k nesprávnemu záveru, keď rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a konanie zastavil z dôvodu prekážky právoplatne rozhodnutej veci vedenej na Okresnom súde Nitra pod sp.zn. 15 C 59/2004, v ktorom bol žalobca zaviazaný na peňažné plnenie. Tvrdenie odvolacieho súdu, že medzi nesplatené pôžičky patrí aj pôžička zo 6. decembra 2002 v sume 100.000 Sk považoval za nesprávne, pretože z rozsudku Okresného súdu Nitra vydaného v konaní vedenom pod sp.zn. 15 C 59/2004 nevyplýva, že medzi nesplatené pôžičky patrila aj pôžička zo 6. decembra 2002 vo výške 100 000 Sk. Uviedol, že právoplatnými rozhodnutiami súdov nebola vyriešená a doriešená otázka vrátenia pôžičky zo 6. decembra v sume 100 000 Sk, v dôsledku čoho podanú žalobu považoval za dôvodnú. Určovací žalobu podal z dôvodu, že právoplatný a vykonateľný rozsudok Okresného súdu Nitra z 29. apríla 2004 sp.zn. 15 C 59/2004 považoval za nezákonný, pretože súd nesprávne vyhodnotil pokladničný doklad, v dôsledku čoho nesprávne ustálil skutkový stav. Podrobne opísal priebeh konania vedeného pod sp.zn. 15 C 59/2004. Namietal, že súd prvej inštancie aj v tomto konaní odňal žalobcovi právo na súdnu ochranu, keď zamietol návrh žalobcu na výsluch žalovaného. Súd zároveň účelovo nezisťoval skutkový stav veci. Taktiež namietal, že súdy dospeli k nesprávnemu právnomu posúdeniu veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.), keď záver súdu prvej inštancie o nedostatku naliehavého právneho záujmu na požadovanom určení považoval za nesprávny, v dôsledku čoho považoval za nesprávny aj právny záver odvolacieho súdu. V dovolaní opakovane tvrdil aj skutočnosti uvádzané v odvolacom konaní. Navrhoval, aby dovolací súd rozhodnutia odvolacieho súdu a súdu prvej inštancie zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

4. Žalovaný sa k dovolaniu písomne nevyjadril.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „dovolací súd“) ako súd dovolací [(§ 35 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“)], po zistení, že dovolanie podala včas strana sporu, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), zastúpená v súlade s § 429 ods. 1 CSP, bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 CSP), preskúmal vec a dospel k záveru, že dovolanie žalobcu je potrebné odmietnuť, pretože smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je

dovolanie prípustné (§ 447 písm. c/ CSP). Na stručné odôvodnenie (§ 451 ods. 3 veta prvá CSP) dovolací súd uvádza nasledovné:

6. Vzhľadom k tomu, že dovolanie bolo podané pred 1. júlom 2016, t.j. za účinnosti zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „O.s.p.“), dovolací súd postupoval v zmysle ustanovenia § 470 ods. 2 CSP (na základe ktorého právne účinky úkonov, ktoré nastali v konaní pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované), a procesnú prípustnosť dovolania posudzoval v zmysle ustanovení § 236, § 237 ods. 1 a § 239 O.s.p.

7. Žalobca dovolaním napadol uznesenie odvolacieho súdu, ktorým odvolací súd zrušil rozsudok súdu prvej inštancie a konanie zastavil. Uvedené uznesenie odvolacieho súdu nevykazuje znaky rozhodnutí uvedených v § 239 ods. 1 a 2 O.s.p., voči ktorým bolo dovolanie prípustné.

8. Predmetné dovolanie by bolo prípustné len vtedy, ak by v konaní došlo k procesným vadám uvedeným v § 237 ods. 1 O.s.p. Dovolateľ procesné vady konania v zmysle § 237 ods. 1 písm. a/, až e/ a g/ O.s.p. netvrdil a ich existenciu nezistil ani dovolací súd; nepreukázané boli tiež vady konania namietané dovolateľom (§ 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p.).

9. Z obsahu dovolania vyplýva, že žalobca namietal vadu konania v zmysle § 237 ods.1 písm. f/ O.s.p., spočívajúcu v neprejednaní merita veci súdmi nižšej inštancie, pretože odvolací súd dospel k nesprávnemu záveru, že neboli splnené procesné podmienky konania, pretože konaniu bráni prekážka právoplatne rozhodnutej veci. Judikatúra najvyššieho súdu za prípad odňatia možnosti konať pred súdom považuje tiež postup súdu, ktorý sa z určitého dôvodu odmieta zaoberať meritom veci (odmieta podanie alebo konanie zastaví alebo odvolací súd odmieta odvolanie) hoci procesné predpoklady pre taký postup nie sú dané (viď napríklad R 23/1994 a R 4/2003, rozhodnutie najvyššieho súdu publikované v časopise Zo súdnej praxe pod č. 14/1996, ako aj ďalšie rozhodnutia najvyššieho súdu, napríklad sp.zn. 1 Cdo 41/2000, 2 Cdo 119/2004, 3 Cdo 108/2004, 3 Cdo 231/2008, 4 Cdo 20/2001).

10. Podľa 159 ods. 3 O.s.p. platilo len čo sa o veci právoplatne rozhodlo, nemôže sa prejednávať znova. V zmysle § 103 O.s.p. súd kedykoľvek za konania prihliada na to, či sú splnené podmienky, za ktorých môže konať vo veci (podmienky konania). Podľa § 104 ods. 1 veta prvá O.s.p. platilo, že ak ide o taký nedostatok podmienky konania, ktorý nemožno odstrániť, súd konanie zastaví.

11. Prekážka rozsúdenej veci (res iudicata) nastáva vtedy, ak sa má v novom konaní prejednať tá istá vec. O tú istú vec ide vtedy, keď v novom konaní ide o ten istý nárok alebo stav, o ktorom už bolo právoplatne rozhodnuté, a ak sa týka rovnakého predmetu konania a tých istých osôb. Pritom nie je významné, či rovnaké osoby majú v novom konaní rovnaké alebo rozdielne procesné postavenie (či ten, kto bol v skoršom konaní žalobcom, je žalobcom aj v novom konaní alebo má postavenie žalovaného a naopak). Ten istý predmet konania je daný, ak ten istý nárok alebo stav vymedzený žalobným petitom vyplýva z rovnakých skutkových tvrdení, z ktorých bol uplatnený (t.j. vyplýva z rovnakého skutku). Konanie sa týka tých istých osôb v prípade, ak v novom konaní vystupujú právni nástupcovia pôvodných účastníkov (či už z dôvodu univerzálnej alebo singulárnej sukcesie). Pre posúdenie, či je daná prekážka veci právoplatne rozhodnutej, nie je významné, ako súd po právnej stránke posúdil skutkový dej, ktorý bol predmetom pôvodného konania. Prekážka veci právoplatne rozhodnutej je daná aj vtedy, pokiaľ určitý skutkový dej (skutok) bol po právnej stránke v pôvodnom konaní posúdený nesprávne alebo neúplne, resp. inak. (rozhodnutie najvyššieho súdu sp.zn. 5 Cdo 120/2009). Prekážka právoplatne rozhodnutej veci nie je daná v prípade, ak v novom konaní ide o ten istý právny vzťah medzi tými istými účastníkmi, avšak novo uplatnený nárok sa opiera o iné skutočnosti, ktoré tu neboli v čase pôvodného konania (rozhodnutie najvyššieho súdu 3 Cdo 42/2008). Právoplatný rozsudok o žalobe na plnenie vytvára z hľadiska identity predmetu konania prekážku rozsúdenej veci pre konanie o žalobe na určenie, či tu právo alebo právny vzťah je, alebo nie je, vychádzajúcej z rovnakého skutkového základu / z rovnakého skutku (R 110/2003).

12. Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zrušil (§ 221 ods. 1 písm. d/ O.s.p.) a konanie zastavil (s poukazom na § 103 O.s.p.). Dospel k záveru, že je daná prekážka právoplatne

rozhodnutej veci (§ 159 ods. 3 O.s.p.), pretože žalobca bol právoplatným rozsudkom súdu zaviazaný na plnenie. V konaní vedenom na Okresnom súde Nitra pod sp.zn. 15 C 59/204 bol žalobca právoplatným rozsudkom Okresného súdu Nitra z 29. apríla 2004 č.k. 15 C 59/2004-58 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Nitre z 28. apríla 2005 sp.zn. 8 Co 10/2005 zaviazaný zaplatiť žalovanému dlh z nesplatených pôžičiek, medzi ktoré patrila aj pôžička zo 6. decembra 2002 v sume 100 000 Sk.

13. Z obsahu spisu vyplýva, že žalovaný Ing. A. W. v konaní vedenom na Okresnom súde Nitra pod sp.zn. 15 C 59/2004 vystupoval na strane žalobcu a žalobca G. L. vystupoval na strane žalovaného, z čoho jednoznačne vyplýva totožnosť strán v oboch súdnych konaniach. Predmetom konania vedeného pod sp.zn. 15 C 59/2004 bol Ing. A. W. uplatnený nárok na zaplatenie peňažnej sumy s príslušenstvom z titulu uzatvorených zmlúv o pôžičke (medzi ktorými okrem iného bola aj žalobcom uplatnená peňažná suma 100 000 Sk na základe uzatvorenej zmluvy o pôžičke zo 6. decembra 2002), Okresný súd v Nitre rozsudkom z 29. apríla 2004 č.k. 15 C 59/2004-58 v spojení s opravným uznesením zo 16. januára 2012 č.k. 15 C 59/2004-1194 uložil žalovanému (G. L.) povinnosť zaplatiť žalobcovi (Ing. A. W.) 66 000 Sk s 13% úrokom z omeškania od 22. júla 2003 do zaplatenia. Vo zvyšku žalobu zamietol. Tretím výrokom určil, že nesúhlas žalovaného so späťvzatím časti žaloby ohľadom sumy 274 000 Sk nie je dôvodný. Štvrtým výrokom konanie ohľadom sumy 274 000 Sk zastavil. V poradí piatym výrokom žiadnemu z účastníkov nepriznal právo na náhradu trov konania. Krajský súd v Nitre rozsudkom z 28. apríla 2005 sp.zn. 8 Co 10/2005 rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti týkajúcej sa zaplatenia 66.000 Sk s príslušenstvom potvrdil a v časti týkajúcej sa náhrady trov konania rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Uvedený rozsudok súdu prvej inštancie nadobudol právoplatnosť vo výrokoch I. až IV. dňa 1. júla 2005. Z odôvodnenia rozhodnutia súdu prvej inštancie (15 C 59/2004-58) vyplýva, že v uvedenom konaní sa Ing. A. W. pôvodne domáhal zaplatenia sumy 340 000 Sk s úrokom z omeškania, a to na základe uzatvorených zmlúv o pôžičke (a to aj zmluvy o pôžičke zo 6. decembra 2002 suma 100 000 Sk). Žalobca následne rozšíril žalobu o sumu 440 000 Sk, na základe zmlúv o pôžičke uzatvorených v období od 16. júna 2002 do 31. októbra 2002. Súd vyhovel nároku žalobcu v časti 66 000 Sk (ako rozdiel súm 340 000 Sk - 274 000 Sk) spolu s úrokom z omeškania a vo zvyšku žalobu zamietol, keď dospel k záveru, že žalobca žalovanému v období od 19. novembra 2002 do 11. februára 2003 požičal sumu 340 000 Sk a žalovaný žalobcovi z uvedenej sumy vrátil v období od 20. novembra 2002 do 6. marca 2003 sumu 274 000 Sk. Žalobu v časti žalobcom uplatnenej sumy 440 000 Sk zamietol z dôvodu jej predčasného uplatnenia na súde.

14. V konaní vedenom pod sp.zn. 19 C 16/2004 sa žalobca (G. L.) domáhal určenia, že peňažná pôžička v sume 100 000 Sk, ktorú žalovaný (Ing. A. W.) 6. decembra 2002 poskytol žalobcovi, bola 6. decembra 2002 žalobcom žalovanému splatená. Žalobca v žalobe tvrdil, že si 6. decembra 2002 požičal od žalovaného sumu 100 000 Sk, keď prevzatie peňažnej hotovosti žalobca potvrdil vlastnoručným podpisom na výdavkovom pokladničnom doklade zo 6. decembra 2002. Žalobca toho istého dňa (6. decembra 2002) požičané peniaze v plnej výške vrátil žalovanému, ktorý vlastnoručne vypísal výdavkový pokladničný doklad (opravený na príjmový vo vzťahu k odporcovi). Žalovaný tento doklad vlastnoručne ako príjemca podpísal. Ako dôkaz priložil výdavkový pokladničný doklad a príjmový pokladničný doklad zo 6. decembra 2002. Žalobca uviedol, že súd v konaní vedenom pod sp.zn. 15 C 59/2004 vyhodnotil pokladničný doklad zo 6. decembra 2002, ktorým žalobca splatil pôžičku v plnej výške ako „výdavkový“ doklad žalovaného, čím došlo k nesprávnemu ustáleniu skutkového stavu zo strany súdu a v dôsledku toho k vydaniu nezákonného rozsudku.

15. Z uvedeného je zrejmé, že predmetom konania vedeného pod sp.zn. 15 C 59/2004 bolo okrem iného aj uplatnený peňažný nárok žalovaného (vtedy v procesnom postavení žalobcu) z titulu uzatvorenej zmluvy o pôžičke zo 6. decembra 2002, nakoľko žalobca (vtedy v procesnom postavení žalovaného) svoj dlh riadne a včas nesplnil (ktorý bol súdom v tomto konaní vecne prejednaný a žalobca bol právoplatným rozsudkom súdu zaviazaný na peňažné plnenie). V konaní vedenom pod sp.zn. 19 C 16/2014 je predmetom konania určenie, že uvedená pôžička zo 6. decembra 2002 bola žalobcom splatená, pričom žalobcom uplatnený nárok v konaní vedenom pod sp.zn. 19 C 16/2014 sa opiera o skutočnosti, ktoré existovali už v čase konania vedeného pod sp.zn. 15 C 59/2004 (teda sa viažu k právoplatne skončenému konaniu).

16. V oboch konaniach vedených pred Okresným súdom Nitra (konanie vedené pod sp.zn. 15 C 59/2004 a konanie vedené pod sp.zn. 19 C 16/2014), čo do posúdenia ne/existencie dlhu zo zmluvy o pôžičke zo 6. decembra 2002/, išlo o vec tých istých strán sporu, vychádzajúcu z toho istého skutkového základu. Právoplatný rozsudok Okresného súdu Nitra z 29. apríla 2004 č.k. 15 C 59/2004-58 v spojení s opravným uznesením zo 16. januára 2012 č.k. 15 C 59/2004-1194 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Nitre z 28. apríla 2005 sp.zn. 8 Co 10/2005, ktorým bolo rozhodnuté o žalobe na plnenie, tak vytvára prekážku právoplatne rozhodnutej veci voči žalobe o určenie o neexistencii dlhu zo zmluvy o pôžičke, v konaní vedenom na Okresnom súde Nitra pod sp.zn. 19 C 16/2014 (viď aj R 110/2003).

17. Na základe uvedeného možno uzavrieť, že odvolací súd tým, že rozhodnutie súdu prvej inštancie zrušil a konanie zastavil z dôvodu prekážky právoplatne rozhodnutej veci, postupoval správne. Uvedeným postupom odvolacieho súdu tak nedošlo k odňatiu možnosti žalobcu konať pred súdom (§ 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p.).

18. Za dôvod zakladajúci prípustnosť dovolania v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. nepovažovala vtedajšia rozhodovacia prax najvyššieho súdu ani nedostatočné zistenie rozhodujúcich skutkových okolností, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu. V tomto smere najvyšší súd poukazuje na naďalej opodstatnené závery vyjadrené v judikátoch R 37/1993 a R 125/1999, R 42/1993, R 6/2000, ako aj v rozhodnutiach najvyššieho súdu sp.zn. 1 Cdo 85/2010, 2 Cdo 29/2011, 3 Cdo 268/2012, 3 Cdo 108/2016, 2 Cdo 130/2011, 5 Cdo 251/2012, 5 Cdo 244/2011, 6 Cdo 185/2011, 7 Cdo 38/2012.

19. Dovolateľ v dovolaní zároveň výslovne namietal, že rozhodnutia súdov nižšej inštancie sú po právnej stránke nesprávne. Nesprávne právne posúdenie veci súdom však prípustnosť dovolania nezakladalo (viď R 54/2012 a viaceré rozhodnutia najvyššieho súdu, napríklad sp.zn. 1 Cdo 62/2010, 2 Cdo 97/2010, 3 Cdo 53/2011, 4 Cdo 68/2011, 5 Cdo 44/2011, 6 Cdo 41/2011, 7 Cdo 26/2010 a 8 ECdo 170/2014), preto sa týmito námietkami dovolací súd nemohol zaoberať.

20. S ostatnými dovolacími námietkami žalobcu týkajúcimi sa postupu súdu prvej inštancie sa dovolací súd nezaoberal, nakoľko dovolaním napadnutým uznesením odvolacieho súdu bolo rozhodnutie súdu prvej inštancie zrušené a konanie bolo zastavené bez vecného preskúmania rozhodnutia súdu prvej inštancie. Ak povaha rozhodnutia odvolacieho súdu, ktorým sa konanie končí, vylučuje možnosť vecného prieskumu rozhodnutia súdu prvého stupňa, potom okolnosť, že konanie ktoré predchádzalo vydaniu rozhodnutia súdu prvého stupňa, je postihnuté vadou podľa § 237 písm. f/ O.s.p., sama osebe nezakladá dôvodnosť dovolania proti rozhodnutiu odvolacieho súdu (R 107/2003).

21. V danom prípade prípustnosť dovolania žalobcu nemožno vyvodiť z ustanovenia § 239 O.s.p., ani z ustanovenia § 237 ods. 1 O.s.p., preto najvyšší súd dovolanie odmietol podľa § 447 písm. c/ CSP ako procesne neprípustné.

22. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania dovolací súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

23. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.